

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614.441

Hely

Idő

"1927"

Személy

Szerző:

Cím: *Mit hozott a kórházaknak a központi igazgatás*

Forrás:

Népszava

Bn

1927. 10. 20.

(Hely)

(Köt. "füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs.

zinyomda 1923

Mit hozott a kórházaknak a központi igazgatás.

Bajt hozott, felelőtlen vezetést, a kórházak művelésének példátlan hanyatlását.

A háború derekáig a budapesti kórházakat két igazgató vezette. Az egyik a pesti, a másik a budai kórházaknak volt a feje s a legfőbb ellenőrzést a törvény szerint tisztí főorvos gyakorolta. Ezek a kórházak általában megfeleltek nemcsak a főváros, de az ország nagyrészből idetérülő betegek igényeinek; orvosi gondozás és színvonal tekintetében pedig versenyeztek a drága pénzen fűtött klinikákkal.

A háború új helyzetet teremtett. Sok volt a katonabeteg, ezek elhelyezése és adminisztrálása egyöntetű eljárást kívánt, azért ideiglenesen szaporították az igazgatók számát. És az igazgatók fölé odakerült központi igazgatónak, a régebben mindig a központosítás ellen küzdő — dr. Wenhardt János.

Most már öt igazgatója volt a kórházaknak. De közülök négy igazgató nem önálló kórházvezető, csak az ötödiknek, a központi igazgatónak a végrehajtó szerve. A központi igazgató pedig képtelennek bizonyult a vállalt feladatra. Nagyvonalú, modern kórházvezetés helyett szűklátókörű, pepecselő, kicsinyes adminisztrációt csinált. És a tudós kötelező pártfőülősége helyett beengedte s besegítette az ellenforradalom szellemét a kórházakba.

Ezzel megindult a kórházak hanyatlása. A sok éve ott dolgozó al- és segédorvosi kar, mint „destruktív“, az utcára került. S hiába a kiváló osztályos főorvosok, ha a munkatársak fiatal, a kórházi munkában gyakorlatlan emberek. Évek kellenek ahhoz, hogy egy-egy fontosabb helyen megfelelő tudású erők nevelődjenek. Aminthogy a multban 5-6 év alatt jutott el a fiatal orvos oda, hogy a főorvos helyettese, alorvos legyen.

Egyik baloldali bizottsági tag a háború utáni első közgyűlésen szövegesen a kórházak lehetetlen leromlását. A kórtermekben patkányok szaladgálnak, nincs lepedő, nincs pohár, nincs evőeszköz. A központi igazgató ebben is ártatlannak vallja magát. De a folyó esztendőben már önérzetesebb. A városi közgyűlésen elmondják, hogy a kórházi betegek a legnagyobb gyötrelmeket szenvedik az ágyakban nyüzsgő poloskáktól. *A központi igazgató azt feleli, hogy egész Budapest teli van poloskával. Pedig ha így volna — aminthogy nincs így —, a kórházaknak akkor is példát mutatva, tisztáknak és poloskamenteseknek kéne lenniük.* Panaszolták, hogy rossz az ételmezés. Nem a koszt rossz, hanem a betegek gyomra — volt rá Wenhardt válasza. Régivágású katonasorvosok oldották így meg az egészségügyi problémákat, nem mai kórházvezetők.

A különszobák elvonták eredeti rendeltetésüktől a betegek legszükségesebb kényelmét szolgáló kisebb helyiségeket. Alkalmat adtak — ha visszaélésekre nem is —, de súlyos bizalmatlanságokra, a szegény és vagyonszegény betegek közötti, nem kórházba való megkülönböztetésekre. Végül is botránys eset kapasan a polgármester lépett közbe és egy tollvonással visszaállította az egyedül lehetséges régi rendet.

Folytassuk-e még? Mi ezeket különböző fórumokon már régen hangoztattuk. Most aztán, hogy a népjóléti miniszter félre nem érthető módon fejezte ki a központi igazgatás felől táplált véleményét, ezt már nem bírta el a sokatbírónak bizonyult központi igazgató.

De nem elég az ő távozása. Aminthogy mi sohasem személyek, de hibás intézmények ellen harcolunk, úgy most is azt kell kívánnunk: új rendszert a központi igazgatásban. Illetve nem is újat. Csak a felelős, takarékos, nívós régi rendszert. S nem öt igazgatót. Csak annyit, hogy a kórházak a betegek igazi menedékei, tudós, emberszerető orvosok működési helyei legyenek.

Az első lépés megtörtént, Wenhardt János eltávozott a jól megérdemelt nyugalomba. Ezt a minden kétségen fölüllálló eredményt kövesse most a kórházak új, modern rendjének fölépítése.